

MÉS INFORMACIÓ

https://www.catorze.cat/biblioteca/tast-editorial/tove-ditlevsen-addicta-als-altres-l-escriptura-i-l-amor_1161908_102.html

<https://www.nuvol.com/etiquetes/tove-ditlevsen>

BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

**Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Avinguda del Parc, 280
Espai La Lluna
ALPICAT
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30

Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:

24 d'octubre de 2024, 21:15h.

Moderador: Andreu Loncà

TOVE DITLEVSEN

Trilogia de Copenhaguen

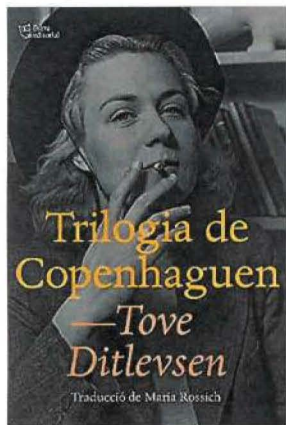

Copenhaguen, 1917-1976.

Tove Ditlevsen és una de

les veus més importants i singulars de la literatura danesa, va ser una nena rebel, tossuda i amb una obsessió: convertir-se en una gran poeta. Va publicar el seu primer recull de poemes, *Pigesind*, quan era molt jove i al llarg de quatre dècades va escriure més de quaranta llibres de poesia, narrativa i autobiografia, entre els quals destaquen els tres volums de memòries que componen *Trilogia de Copenhaguen*. A les tres parts –*Infantesa*, *Joventut* i *Decadència*– explora temes com la família, el sexe, la maternitat, el fet de ser artista, dona i de classe obrera, i la tensió constant entre la seva vocació d'escriptora i la seva condició en relació amb els altres –filla, parella, mare–, i amb una realitat que també va ser la seva, la drogoaddicció.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

He llegit *Trilogia de Copenhaguen*. Des que el vaig veure per primera vegada no havia pogut oblidar la coberta d'aquest llibre: el rostre de Tove Ditlevsen amb un barret d'aires cordovesos, una jaqueta de llana i els seus dits de la mà dreta fins i llargs copsats en el gest d'anar a buscar la cigarreta als llavis, entre uns llavis premuts, la mirada en l'objectiu. Sap que l'estan retratant, els cabells rossos, ondulats i brillants, cauen esponjosos sobre els muscles i darrere hi ha uns prestatges amb llibres. És una imatge molt potent. Tant com ho fou Tove Ditlevsen, com la seua poesia —una tria significativa de la qual traduïda i publicada per la Institució Alfons el Magnànim el 1994— i com la seua prosa.

Autora de més de quaranta llibres de poesia, va escriure de manera incessant durant quatre dècades. Va publicar el seu primer recull de poemes, *Pigesind*, quan a penes tenia vint anys. Des d'aleshores no deixà d'escriure: llibres de poesia, narrativa, autobiografia, entre els quals destaquen els tres volums que formen *Trilogia de Copenhaguen*, la seua obra mestra. *Infantesa*, *Joventut* (1967) i *Dependència* (1971). Els va escriure després d'haver superat moments duríssims, provocats per les drogues, l'alcohol, dos divorcis i alts i baixos emocionals importants.

No obstant això, Tove Ditlevsen trobava sempre la drecera de la literatura. Fou la seua manera d'estar en la vida des de ben jove. Ho sabia, sabia per a què havia vingut a aquest món. Era peculiar, brillant, amb un talent literari esborronador. Des de menuda hi hagué una aura al seu voltant que la feia diferent. A casa ho sabien. Ella no acabava d'encaixar, ni a l'escola ni a casa. Triava les seues amistats, poques. I amb la mare tenia una relació tensa. Eren dues personalitats fortes, de les que no abaixen la cresta.

"Els records ho són tot i l'incessant repetiment: tornar en un lloc moltes vegades a escoltar l'eco dels anys", diu Joan Vinyoli. L'eco dels anys. D'aquells anys d'infantesa que Ditlevsen relata magistralment: "La infantesa és llarga i estreta com un taüt, i no te'n pots escapar tu sola. Sempre hi és i tothom la veu, com el llavi leporí de Ludving Maco". Aquella infantesa i pubertat plena d'estretors, naix el 1917 i el 1929 arriba la gran depressió, l'atur i la fam. Son pare perdia la feina de tant en tant i l'orgull els impedia pidolar. Havien de fer mans i mànigues per viure i la mare tapava els forats dels quatre estómacs a casa com podia.

En aquell ambient, un Copenhaguen empobrit, en un barri de classe treballadora, va créixer i arribar a la joventut Tove Ditlevsen. Una xicona eixerida que a l'escola escrivia coses tan desconcertants per als mestres com ara: "La gent anomena Amèrica el país de les llibertats. Abans això significava la llibertat de ser un mateix, de treballar i tenir terres en propietat. Ara pràcticament s'ha convertit en la llibertat de morir-se de gana si no tens diners

per comprar menjar". Quan escrivia allò era un moment clau, la infantesa s'acabava: "No, no puc continuar estudiant i em queda molta infantesa per davant. He de deixar l'escola, fer la confirmació, i buscar feina en alguna casa on em tinguin molt ocupada. El futur és un colós monstruós i poderós que aviat em caurà a sobre i m'esclafarà".

Tove Ditlevsen hagué d'abandonar l'escola, però escrivia, escrivia poemes en un dietari que amagava i que el seu germà escorcollava. Li feia por compartir-los, que es burlaren d'ella. En un moment donat, quan estava a punt de publicar-los, la persona que s'hi havia interessat morí, i més tard coneix el senyor Krogh, però el temor s'apodera d'ella: "Crec que aquest món que anhele amb tot el meu cor està format exclusivament per homes vells i malats que poden caure rodons en qualsevol moment, abans que jo sigui prou gran perquè s'interessin realment per mi".

Per sort, el senyor Krogh publicarà el seu primer poema en una revista i després l'ajudarà a publicar el seu primer poemari. Entre tant, Hitler puja al poder i Ditlevsen pensa que la publicació del llibre trontollarà, però no. Està angoixada per l'ascens del nazisme, a tot arreu se'n parla i alguns danesos, en especial les dones, s'erotitzen amb Hitler, i li donen tot el seu suport i admiració possibles. Ditlevsen veu que el món s'ensorra, també el seu: els jueus són perseguits, tothom treballa molt i no arriben mai a estalviar, a penes a pagar el menjar, la calefacció i comprar-se unes mitges o uns mitjons.

Quan acaba la guerra, escriu aquest poema als soldats alemanys, alguns molt joves, que desorganitzadament marxaven per Copenhaguen "Soldats alemanys esgotats / per una ciutat desconeguda. / Llum de la primavera al front, / marxen i no saben cap a on. / Cansats, vacil·lants, tímids, / avancen cap a la derrota / en una ciutat desconeguda"

A poc a poc, però, va trobant feines, continua escrivint, escriu incessantment, publica, escriu, es casa, té una filla, intenta ser mare com pot, escriu esbojarradament, té èxit, la lligem a tot el país, la tradueixen, publica sense parar, es divorcia i es casa de nou amb un metge que la incita a destruir-se fent-la addicta a les drogues. Està ben a prop de morir. Se'n refà i torna a la vida i a l'amor. Amb el seu darrer estimat, deixen Copenhaguen, ell l'allunya de les drogues, la cuida i l'estima.

Tove Ditlevsen tenia la sensació que la vida li fugia: "sempre experimento les coses quan ja han passat, i gairebé no estic mai en el moment present". Present o absent, va escriure tres llibres de memòries colpidors. S'entrellacen, prenen sentit junts, però cadascú aborda una etapa vital distinta i decisiva, a través de tots ells es construeix i destrueix la gran poeta que fou. Conta el passat apassionadament, amb sensibilitat i una mica de fredor alhora. Estranya combinació.

Sis anys després d'escriure *Dependència* es va llevar la vida. Havia superat un infern, potser anhelava el paradís.